

Sygn. akt V CSK 137/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku M.K., A.K., T.S. i A.S.
przy uczestnictwie A.M., Z.M. i Gminy M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Z.M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 maja 2018 r., w sprawie z wniosku M.K., A.K., T.S. i A.S. z udziałem A.M., Z.M. i Gminy M. o zasiedzenie, Sąd Okręgowy w C. oddalił apelację uczestnika Z. M..

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył skargą kasacyjną uczestnik Zdzisław Micyk, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że:

a) wykonywanie przeszło 23 lata przez wnioskodawców T.S. i A.S. (a poprzednio również i B.S.) władztwa nad przedmiotową nieruchomością, jako

użytkownicy wieczystości, doprowadziło do nabycia przez nich własności tej nieruchomości przez zasiedzenie;

b) zaliczenie do biegu terminu zasiedzenia własności przedmiotowej nieruchomości okresu jej posiadania w zakresie treści prawa użytkowania wieczystego.

We wnioskach uczestnik domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i oddalenia wniosku, ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Uczestnik wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z 26 września 2005 r., II PK 98/05, z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Przedstawione przez uczestnika zagadnienie nie spełnia warunku istotności. Nurtujące uczestnika zagadnienie prawne zostało już wyjaśnione w judykaturze. Wskazano bowiem m.in., że do biegu terminu zasiedzenia prawa własności nieruchomości nie zalicza się okresu jej posiadania w zakresie treści prawa użytkowania wieczystego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 28 marca 2014 r., III CZP 8/14, OSNC 2015, nr 1, poz. 6).

Tymczasem, wnikliwa lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, prowadzi do wniosku, że Sąd ad quem zajął się zgoła odmiennym problemem, niż ten, który wskazał uczestnik. Punktem wyjścia dla rozważań Sądu i podjęcia rozstrzygnięcia, było stanowisko, według którego samoistny posiadacz nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste może nabyć jej własność przez zasiedzenie (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2016 r., III CZP 57/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 51).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., w powiązaniu z art. 13 § 2 k.p.

as]

jw